

SKIVRECESSIONER

Av: **Marcus Ericsson**

Anti-Lam Front "Verdenslansering" LP Second Class Kids Records

Är faktiskt inte jättebekant med norrbaggarna sen tidigare. Minns bara att jag såg någon video med dom som jag tyckte var ganska bra. Varför det inte ledde till att jag kollat upp dom närmare kan jag inte svara på. När jag nu lyssnar igenom "Verdenslansering" så är det väldigt kompetent skatepunk med norsk sång som är det som gör att det sticker ut från mängden. Produktionen låter riktigt bra och helt rätt för musiken. Det är absolut cleant och polerat, men det låter inte så datakonstlat som vissa skateband tyvärr envisas med. Det låter levande tack och lov, annars hade jag inte kunnat lyssna på detta. Ska man jämföra med något band. Jag vet inte, det låter inte så mycket Skumdum som t ex Sardo Numspa gör. Anti-Lam Front har ett mer amerikanskt sound. Kanske lite som Skumdum gjorde på Demonerplattan. När dom körde mer tekniskt och hade många av dom där skatehooksen eller vad man kallar dom. Men framförallt tycker jag nog att Anti-Lam Front lyckas stå på egna ben. Känner inte att det är något av dem 12 spåren på plattan som jag inte vill höra igen. Denna har snurrat en del här nu och kommer så fortsätta.



Köttgrottorna "XL" CD Beat Butchers Records

Det är lustigt det där med tid. När jag upptäckte Köttgrottorna 1994 hade dom varit ett band i 11 år och jag upplevde dom som gamla som gatan. Jag undrar hur gamla dom var då egentligen. Betydligt yngre än vad jag själv är nu var dom helt klart. Nu firar dom 40 år som band. Märkligt nog så känns det som att jag har åldrats betydligt mer än dom under dessa år, även om den rationella delen av min hjärna säger till mig att det är fullkomligt ologiskt. Jag inser dessutom att jag helt missat de två senaste albumen innan dessa, och skäms lite en stund. Så 2005s "Far åt helvete" är det senaste jag hörde med bandet. Här har vi i alla fall 12 spår som låter exakt så som jag är van att höra Köttgrottorna. Egensinniga men smittsamma gitarmelodier, refränger som man gärna sjunger med i. Texter som man blir glad av. Jag är glad att Köttgrottorna fortsätter att existera som band. Tanken att dom fortfarande ses varje tisdag i repan och gör sin grej skänker mig någon blandning av tröst och hopp. Gillar du Köttgrottorna kommer du älska XL. Det är väl egentligen allt som behöver sägas. Nu är det dags för bot och bättring och kolla upp dom två skivorna som kom innan denna.

Kapten Grå "Den lille kemisten" LP Second Class Kids Records

Jag älskade Kaptenens solodebut "80-talets barn och föräldrar". Och som alltid när det nalkas en uppföljare till ett album jag älskat infinner sig en viss vanda. Tänk om den nya plattan är svintråkig och låter bajs? Redan innan halva inledande "Svenska flaggans dag" inser jag att jag inte har något att oroa mig för. Kapten Grå levererar såklart igen. Och när låten väl pumpar igång på riktigt med hel rockuppsättning hoppar jag upp och ner i soffan av lycka. Detta kommer att ordna sig. Jag är av uppfattningen att Lastkaj 14 tog tre steg framåt när Kapten Grå kom in i bandet. Han tillförde inte bara kompetens som gitarrist, utan framförallt som låtskrivare. Hans egensinniga låtar kändes igen direkt. Han hade ett eget uttryck i arrangemanget och ett eget sätt att uttrycka orden på. På ett sätt som gjorde att det gick rakt in. Det har

han fortsatt med på sina solo eskapader. "Du har skannat alla Sveriges skivaffärer efter vem du skulle bli". Så enkelt och så självklart. Mixen av djupt melankoliska ljudlandskap som ackompanjerar historier av både varm nostalgi och svärta, hela tiden om vartannat. Det är för mig oerhört lätt att känna igen mig i dessa sånger, som är fyllda av djupt personliga berättelser som ofta utspelar sig i slutet av 80-talet eller början av 90-talet. Med tillräckligt med referenser för att bjuda in lyssnaren i berättelserna och känna att man är en del av dem. Jag och Kapten Grå är barn av samma tid och hans referenser är i mångt och mycket mina. Vi är tillräckligt gamla för att ha minnen av det gamla välfärds-Sverige. Tillräckligt unga för att istället tvingas leva merparten av våra liv i ett nyliberalt helvete. Soundet är fortfarande till stora delar avskalat med fokus på sång och gitarr. Men jag upplever ändå nya skivan som mer varierad än debuten. Tolkningen av Thåströms "Beväpna dig med vingar" låter nästan som att det hade kunnat vara en gammal bortglömd Imperiet inspelning. Låtmaterialiet är faktiskt förvånansvärt starkt skivan igenom, men för mig står "Svenska flaggans dag", "Rosa bussarna" och "Ring klocka ring" ut lite extra. Finns det inte något alls att gnälla på? Det skulle väl vara omslaget då. Jag älskade allt grafiskt på förra skivan. Här ger det mig noll. Men faktum kvarstår, Kapten Grå är en av vår tids stora punk singer/songwriters och det är "Den lille kemisten" ännu ett bevis på.



Slaveriet "Ett småskaligt krig" LP Second Class Kids Records

Det finns många rejält kompetenta och spelskickliga punkband i Sverige idag. Om man jämför med hur det var på t ex 90-talet, då fanns det ofantligt många band. Men det var väldigt få som var riktigt duktiga. Och visst, det är inte det primära att vara tekniskt duktig när man spelar i punkband. Men har man attityden, känslan, låtmaterialet och dessutom lyckas krydda det hela med spelskicklighet (och utan att runka sönder låtarna med solon och annat trams) så är man oslagbar. Vad jag vill säga är helt enkelt att idag har de flesta punkband en väldigt hög nivå och Slaveriet är en av dom främsta. Jag var ett stort fan av Frost, ett av de mest underskattade svenska banden någonsin. Så att jag skulle gilla Slaveriet var ingen högoddsare. Och första plattan var bra. Men denna nya tycker i alla fall jag slår deras första album. Det är snabbare och argare. Rakare och bara.. ja bättre. Älskar hur vokalisterna låter nästan desperat i Rad för rad och hon imponerar stort skivan igenom. Liksom resten av bandet. Jag tror Del 2 kan hamna på min topplista över fantastiska punkalbum när det är dags att summera 2023.

Deny "Wildfire" LP Flyktsoda Records

Mitt förhållande till Deny är komplicerat. Jag älskar ju skaraborgsscenen. Jag älskar råpunk med smått melodiska inslag. Jag borde förbehållslöst gilla Deny, men jag har istället aldrig fastnat. Men nu tror jag fanimej att vinden har vänt. "Wildfire" får mig att digga lite försynt och nästan förvånat. Jag har förvisso inte förlikat mig helt med sången och ibland stoppar dom in i mitt tycke helt malplacerade grejer som ett evigt långt Turbonegrosolo i en av låtarna men inget liknande återkommer någon annanstans. Men så länge Deny håller sig till att råpunka loss och håller tempot uppe så är fan den här LPn jävligt bra! Vissa riff är riktigt guld. Favoritlåtar är How It Ends, Politicians On The Payroll och avslutande Wildfire. Plus också för vågad artwork som verkligen gör att plattan sticker ut.